

Отже, можна відзначити певний історичний генезис сутності поняття «державна таємниця» та водночас відсутність єдиного, загальновизнаного підходу щодо визначення даної категорії. Така різновекторність у трактуванні перешкоджає однозначному термінологічному оформленню поняття про цей предмет та, відповідно, побудові дієвого механізму охорони державної таємниці.

Перелік використаних джерел

1. Дурманов Н.Д. Государственная и военная тайна. Ин-т права АН СССР. Москва : Юридическое изд-во НКЮ СССР, 1942. 16 с.

2. Ответственность за государственные преступления. Ч. 2 : Другие государственные преступления / Д. И. Богатиков и др. ; под ред. В.И. Курляндского, М.П. Карпушина. Москва : Юридическая литература, 1965. 291 с.

3. Административное право / М.И. Еропкин, Т.И. Козырева, М.И. Козырь, Б.М. Лазарев и др. ; под ред. Лунева А.Е. Москва : Юридическая литература, 1970. 600 с.

4. Ахметшин Х.М. Об ответственности военнослужащих за разглашение государственной и военной тайны. Москва : ВЮА, 1953. 227 с.

5. Тихомирова Л.В., Тихомиров М. Ю. Юридическая энциклопедия. Москва : Юринформцентр, 1997. 525 с.

6. Мазуров В.А. Тайна : государственная, коммерческая, банковская, частной жизни. Уголовно-правовая защита : учебное пособие : под научн. рук. д-ра юрид. наук. проф. С.В. Землюкова. Москва : Издательско-торговая корпорация «Дашков и К», 2003. 156 с.

7. Семенюк О. Г. Теоретико-правовий аналіз поняття державної таємниці. *Інформація і право*. 2016. № 3. С. 35-44.

Галина Мосійчук

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ СТАНДАРТИ ПРОТИДІЇ КОНТРАБАНДНИМ ЗЛОЧИНІВ: ЇХ ВПЛИВ НА РОЗВИТОК НАЦІОНАЛЬНОГО КРИМІНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Конвенційні норми міжнародних стандартів спрямовані на захист таких найважливіших загальнолюдських цінностей як здоров'я і соціальне благополуччя усього населення, збереження навколишнього середовища тощо. Склалася така практика, що вони

приймалися по найбільш життєвих важливих проблемах, які пов'язаних з протидією світової спільноти транснаціональним організованим засобом.

На думку Волевозд А. Г. „міжнародні нормативні правові акти можна класифікувати по наступним напрямкам:

- протидії міждержавному незаконному обігу наркотичних засобів та психотропних речовин;

- протидії міжнародній торгівлі видами дикої флори і фауни, що перебувають під загрозою зникнення;

- протидії імпорту або експорту фальсифікованих медичних продуктів, фармацевтичних субстанцій, допоміжних речовин, частин, матеріалів та аксесуарів.

- протидії незаконному обігу зброї, його ввезення на територію держав та вивезення за межі відповідних країн [3, с. 39].

Підвищена небезпека незаконного обороту наркотичних засобів і психотропних речовин визначила позицію Організації Об'єднаних Націй щодо усунення загрози наркотизації населення в багатьох країнах. Ця позиція знайшла відображення в ряді нормативних правових документів (конвенції, декларації і ін.). В якості основи правового оформлення взаємодії в аналізованій області слід визнати Конвенцію Організації Об'єднаних Націй про боротьбу проти незаконного обігу наркотичних засобів і психотропних речовин, прийняту в 1988 р на Конференції 106 держав.

Конвенція встановила необхідність взаємної юридичної допомоги між державами з метою розслідування, пов'язаних з наркотиками, передачу матеріалів судочинства для забезпечення кримінального попередження, видачу великих торговців наркотиками. Зокрема, Конвенція забезпечує державам договірну основу для надання взаємної допомоги у виконанні прохань по відношенню до різних форм співпраці, таких як збір і надання доказів та інформації, видача осіб, які переховуються від правосуддя[3, с. 44].

Крім Конвенції 1988 року і раніше прийнятих конвенцій, Організація Об'єднаних Націй на ХХ спеціальної сесії Генеральної Асамблеї ООН, присвяченій спільну боротьбу з незаконним обігом наркотиків (10 липня 1998 р.), прийняла ряд важливих міжнародних документів. З них слід виділити такі правові акти:

- Політична декларація;

- Декларація про керівні принципи скорочення попиту на наркотики [4, с. 41].

Для багатьох цивілізованих країн охорона флори і фауни, цих незамінних частин природних систем землі, які є цінністю не тільки

для нинішнього покоління, а й для майбутніх поколінь. Визнаючи, що міжнародне співробітництво є необхідним для захисту деяких видів дикої фауни і флори від надмірної їх експлуатації в міжнародній торгівлі, 3 березня 1973 року в Вашингтоні була прийнята спеціальна Конвенція про міжнародну торгівлю видами дикої фауни і флори, що перебувають під загрозою зникнення.

Заборонам попередження незаконного ввезення, вивезення і передачі права власності на культурні цінності була присвячена Конвенція ЮНЕСКО від 14 листопада 1970 року. Ці діяння, які заподіюють шкоду екології, культурі, екології держав, також завдають шкоди взаєморозумінню між народами. При цьому Конвенція, вказавши, що культурними цінностями вважаються цінності релігійного або світського характеру, надає право кожній державі самому визначати їх значення для археології, доісторичного періоду, історії, літератури, мистецтва і науки. З урахуванням цього критерію в Конвенції перераховані категорії таких цінностей.

Для України проблема протидії імпорту або експорту фальсифікованих лікарських препаратів, фармацевтичних субстанцій, допоміжних речовин, частин, матеріалів та аксесуарів вже давно представляє особливої актуальності, вважає . Конвенція Ради Європи про боротьбу з фальсифікацією медичної продукції і подібними злочинами, що загрожують здоров'ю населенню («Медікрім»), була затверджена Комітетом міністрів Ради Європи в 2010 році. Даний міжнародний нормативно-правовий акт спрямований на об'єднання зусиль світової спільноти в боротьбі з обігом фальсифікованих, контрафактних і недоброякісних лікарських засобів[1, с. 162].

Питанням протидії незаконному обігу зброї, його ввезення на територію держав та вивезення за межі відповідних країн звернута увага і в Договорі про торгівлю зброєю, прийнятому на засіданні Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй 2 квітня 2013 року.

Зарубіжні правові моделі протидії контрабандним злочинам і ухилення від сплати митних платежів формувалися, модернізувалися з урахуванням нових рис їх кримінологічної характеристики. В даний час особливу тривогу викликає контрабанда предметів, вилучених з вільного обігу або обмежених в ньому.

Як вважає Крюкова Н.І., стратегічно важливим напрямом при цьому є недопущення інтервенцій як промислового характеру, так і матеріалів, загальносуспільного характеру (зброя, наркотики, твори мистецтва і т.д.) [4, с. 31].

Таким чином, розглянуті конвенційні норми спрямовані на захист таких найважливіших загальнолюдських цінностей, як здоров'я і соціальне благо отримати населення. Вони певною мірою враховані при конструюванні складів контрабанди наркотичних засобів і психотропних речовин, контрабанди порнографічних виробів і предметів.

Перелік використаних джерел

1. Скачко А.В. Попередження контрабандних злочинів в Україні: монографія. З.: Юрлітінформ, 2016. 213 с.

2. Винокуров Д.С. До питання про розмежування компетенції між органами, що здійснюють боротьбу з незаконним обігом наркотиків // *Столичний експрес*. 2015. № 19. С. 39-42.

3. Волеводз А.Г. Спільні (міжнародні) розслідування наркозлочинів: міжнародний досвід та національні перспективи // *Наркоконтроль*. Л.: Юрист, 2015 року, № 4 (41). С. 37-45.

4. Крюкова Н.І. Кримінологічні показники злочинів, пов'язаних з контрабандою наркотичних засобів, їх основні тенденції та закономірності // *Українська юриспруденція*. 2015. № 17. С. 29-36.

Ірина Пандрак

*студентка магістратури юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету*

КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВА КВАЛІФІКАЦІЯ РЕЙДЕРСТВА: ПРОБЛЕМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРАКТИКИ ТА МОЖЛИВІ ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Рейдерство як найглибша форма корпоративного конфлікту на сьогоднішній день вимагає адекватної реакції нормами не лише цивільного, а й кримінального права. Наукових публікацій, які стосуються питань протидії рейдерству, є значна кількість. Та однозначної відповіді на питання кримінально-правової кваліфікації цього злочинного діяння немає. Так, одні вчені дотримуються позиції необхідності поміщення окремої норми щодо рейдерства у КК України, інші відстоюють позицію комплексності дій із захоплення підприємства і неможливістю виписати диспозицію щодо вказаних злочинних діянь в межах однієї групи. Дослідимо детальніше думки обох категорій вчених, аби сформулювати свою власну позицію щодо означеного питання.